

Men dersom nu Tingene skulde forholde sig saaledes, — og jeg kan virkelig ikke med min bedste Overveelse see, at det forholder sig anderledes, — saa troer jeg rigtignok, at det i høieste Grad er magtpaaliggende, at det bliver betænkt og udtalt — og jeg vilde ret have ønsket, at det var blevet udtalt af Andre, af dygtigere og i disse Sager mere erfarne Mænd end jeg er, — at det altsaa bliver vel betænkt og stærkt udtalt ved den første af de Gagerings-Love, som forelægges os, at det, vi ubetinget skyldte vort Fædreland, er at holde igjen, det er, at vogte os endog for den allermindste Udflens, endog kun paa et ganske enkelt Gebeet, selv om det kun skulde være f. Ex. 100 Rbd. der tales om, og altsaa i sig selv en Sum, som forekommer saa ringe, at man kunde skamme sig ved at føre lange Debatter over den, efterdi det dog kan vise sig ved sine fjernere Følger i Fremtiden at kunne blive saare betydeligt for dem, der skulle tilveiebringe det Fornødne i saa Henseende. — En beslægtet Tanke skal jeg endnu her tillade mig. Den høitærede Finantsminister har udtalt, at efter hans Overbeviisning var det godt, at der i Embedernes Gagering fandt en Stigen, og det en temmelig stærk Stigen Sted, og en saadan Stigen er tilvisse herskende her, en meget betydelig Stigen fra 1200 Rbd. og opad, saaledes som Lovforslaget foreligger Thinget. Jeg tillader mig i denne Henseende at være af en modsat Mening ikke af den Mening, at slet ingen Stigen bør finde Sted, men af den Mening, at den meget let kan blive for stor. Det forekommer mig nemlig at ligge i den menneskelige Natur, at naar jeg træder ind i en Embeds-carriere, hvori jeg begynder med en Gage af 1200 Rbd., men med Udsigt til at naae henved 3000 Rbd. eller maaskee derover, saa spiller jeg let, hvad min Tankegang og mine Forventninger angaaer, ligesom i Lotteriet; og dersom jeg ikke gjør det, saa gjør Kone og Børn det. Man forestiller sig, at Avancementet vil gaae meget hurtigt, — Erfaringen bekræfter det neppe, — og i Haab om et saadant Avancement og under Udsigter dertil gjøres Udgifter en heel Deel over, hvad de 1200 Rbd. kunne tilstrække, og derfor er det, saavidt jeg kjender til Forholdene, en Erfarings-sætning, at netop der, hvor en

saadan Stigen finder Sted, netop der, hvor man begynder med en forholdsvis ringe Gage og kan vente at stige til en saare betydelig, der ankommer man sjældent til Maalet, — om man forresten nogensinde ankommer dertil, — uden at være belastet med en Gjæld, som gjør, at den store Indtægt, man tilsidst opnaaer, gaaer til Mandens Creditorer, og Uafhængigheden paa Embedsmandens sidste Stadium altsaa ikke bliver større, end den var paa det første Stadium. Jeg skal fremdeles tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, hvad der er sikkert nok efter min Overbeviisning, skjøndt jeg gjerne vil lade den berigtige af Mænd, der ere mere erfarne i Sagen end jeg, paa det Punkt nemlig, at vi vistnok mene, nu at staae i Begreb med at sætte en Deel Embedsmænd paa fast Gage, men at det, som den Liste, der her foreligger, allerede tilstrækkeligt viser, dog nok egentlig ikke er ganske saaledes at forstaae; thi de beholde jo endeel tilfældige og uvisse Indtægter. Men derhos er det, dersom jeg ikke tager Feil, allerede mangen Gang forsøgt at sætte Embedsmænd paa fast Gage, og det lykkes overordentligt godt, naar man gaaer ud fra det Princip, at normere nogenlunde for dem, hvad de hidtil have havt, saa de kunne være overmaade tilfredse, idet Risicoen med Hensyn til det hidtil Uvisse er unddraget dem. Men saa kommer der gjerne efter nogle Aars Forløb under en eller anden Form en ny Sort Indtægter til, som ikke er normeret, som ikke er lovet dem eller taget med i Beregningen — man veed ikke ret hvordan eller hvorfra, jeg troer Sligt kaldes Usance, Vedtægt, Skik og Brug o. s. v. — og under denne Form føres den og bevares den maaskee i en Menne-skealder, indtil man engang igjen sætter sig for at sætte Embedsmanden paa fast Gage; og den da indlemmes i den hidtilværende Gagering, hvorefter det samme Cirkelløb begynder igjen. Det er nu langt fra mig, at jeg ikke skulde unde Embedsmændene et saadant Avancement i Henseende til Indtægter, det er saa langt fra mig, at jeg endog gjerne vilde, at de i saa Henseende fremdeles maatte kunne faae Noget, nemlig ad Frivillighedens Veie. Men jeg troer dog, at man maa huske vel paa, naar man er isærd med at votere faste Gager,